

Νομισματική και Πιστωτική Πολιτική

Η άσκηση της νομισματικής πολιτικής (καθώς και της πολιτικής συναλλαγματικών ισοτιμιών) πρέπει να έχει σαν επιδίωξη την εξασφάλιση της νομισματικής σταθερότητας στην οικονομία και την ενίσχυση των επενδυτικών και αναπτυξιακών δραστηριοτήτων.

Ετσι, τόσο ο σχεδιασμός, όσο και η υλοποίηση της νομισματικής πολιτικής της Κυβέρνησης πρέπει να αποτελεί τμήμα της γενικότερης οικονομικής πολιτικής, και να μην είναι ξεκομμένη ή αντίθετη με την δημοσιονομική ή την εισοδηματική πολιτική.

Για την ορθή και αποτελεσματική εφαρμογή της οποιασδήποτε νομισματικής πολιτικής, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ύπαρξη ενός συγχρόνου και ανταγωνιστικού πιστωτικού συστήματος, ενός συστήματος που θα συγκεντρώνει τους αποταμιευτικούς πόρους και που θα ενισχύει την αναπτυξιακή προσπάθεια, με την αποτελεσματική διαχείριση των πόρων και τη χρηματοδότηση εκείνων των δραστηριοτήτων που θα έχουν το μεγαλύτερο οικονομικό και κοινωνικό αποτέλεσμα.

Είναι επομένως σημαντικός ο ρόλος του νομισματικού συστήματος στην εξέλιξη της οικονομίας και στο μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Γιαρ' όλα αυτά, σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο, σπάνια η νομισματική πολιτική βοήθησε στη σταθεροποιητική και αναπτυξιακή προσπάθεια.

Συνήθως χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται για τη χρηματοδότηση των χρόνιων ελλειμμάτων του Δημοσίου Τομέα. Ταυτόχρονα, η συνεχής διοικητική παρέμβαση στη λειτουργία του πιστωτικού συστήματος δημιούργησε ένα περίπλοκο και αλληλοαναιρούμενο συνολήλευμα περιπτωσιολογικών ρυθμίσεων, δεσμεύσεων και ελέγχων που αντί να ρυθμίζει τη σωστή λειτουργία της αγοράς πιστώσεων και κεφαλαίων, ουσιαστικά εξυπηρέτησε τις συνεχείς κυβερνητικές παρεμβάσεις και βέβαια τις χαριστικές ρυθμίσεις.

Τα κύρια χαρακτηριστικά του συστήματος αυτού ήταν:

α) Το χαμηλό επίπεδο ανάπτυξης της κεφαλαγοράς και η στρεβλή κατανομή των πιστώσεων.

β) Η χρηματοδότηση και στήριξη σειράς αναποτελεσματικών και κακοδιοικούμενων επιχειρήσεων, με καθαρό ρουσφετολογικό τρόπο, που δημιούργησαν τις υπερχρεωμένες και προβληματικές επιχειρήσεις, που αποτελούν ακόμη και σήμερα μια βαριά κληρονομιά.

γ) Η συνεχής αφαίμαξη πόρων από το πιστωτικό σύστημα και του ασφαλιστικού τομέα με σκοπό τη χρηματοδότηση των ελλειμμάτων του δημοσίου και με απαράδεκτα χαμηλά επιτόκια.

Η πολιτική των Κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ

Αντίθετα η νομισματική και πιστωτική πολιτική που ακολούθησε το ΠΑΣΟΚ κατά το διάστημα που διακυβέρνησε την χώρα, όχι μόνον εξυπηρέτησε τους αναπτυξιακούς στόχους της Ελληνικής οικονομίας αλλά και προώθησε σημαντικά τον εκσυγχρονισμό του πιστωτικού συστήματος με στόχο την ομαλή ένταξή του στην εννιαία Ευρωπαϊκή αγορά.

Στον τομέα της νομισματικής πολιτικής, το ΠΑΣΟΚ έκανε δύο ουσιαστικές τομές. Το 1982 θεσμοθέτησε την ανεξαρτησία της Τράπεζας της Ελλάδας από την κυβέρνηση, με την κατάργηση της Νομισματικής Επιτροπής, ώστε η κεντρική τράπεζα να μπορεί να καθορίζει και να ελέγχει την νομισματική επέκταση με στόχο την διατήρηση της εσωτερικής και της εξωτερικής ισορροπίας. Το 1985 καθιερώθηκε η διάθεση των εντόκων γραμματείων του δημοσίου προς τους ιδιώτες με ανταγωνιστικά επιτόκια αγοράς, ώστε να αποφεύγεται η νομισματοποίηση του δημοσίου χρέους και να υπάρχει ίση μεταχείριση του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα ως προς το κόστος του χρήματος.

Στον τομέα του πιστωτικού συστήματος το ΠΑΣΟΚ κατάρτισε και εφάρμοσε ένα πρόγραμμα με σκοπό τον εκσυγχρονισμό του τραπεζικού συστήματος και της αγοράς κεφαλαίων καθώς και την απόδραση τους από τον αναχρονιστικό και αντιαναπτυξιακό πλαίσιο που επικρατούσε

Ετσι τόσο το νομικό πλαίσιο που διμορφώθηκε όσο και το πρόγραμμα σταδιακού εκσυγχρονισμού που μελετήθηκε (γνωστό κυρίως σαν πόρισμα επιτροπής Καρατζά) εξακολουθούν, παρά τη σημαντική εξέλιξη στην Ευρωπαϊκή αγορά, να αποτελούν ακόμα και σήμερα τους άξονες της όποιας εκσυγχρονιστικής πολιτικής στους παραπάνω τομείς.

Συγκεκριμένα, πραγματοποιήθηκαν μεταξύ άλλων:

α) Η απλούστευση και ενοποίηση των τραπεζικών επιτοκίων. Η αύξηση των επιτοκίων δανεισμού του Δημόσιου Τομέα από τα απαράδεκτα χαμηλά επίπεδα που ίσχυαν επί των Κυβερνήσεων της Ν.Δ., στα επίπεδα της αγοράς. Η απελευθέρωση των επιτοκίων καταθέσεων (πλην του ταμειευτηρίου), που έγιναν θετικά σε πραγματικούς όρους, και η δυνατότητα διαπραγματεύσεων των επιτοκίων χορηγήσεων.

β) Η σταδιακή κατάργηση των δεσμευτικών πιστωτικών κανόνων όπως οι υποχρεωτικές δεσμεύσεις διαθεσίμων στη Τράπεζα της Ελλάδας και η διοικητική κατεύθυνση των πιστώσεων.

γ) Αρχισε, έστω και με διστακτικά βήματα η παρέμβαση της Τράπεζας της Ελλάδας στην αγορά χρήματος, με πολιτική ανοικτής αγοράς, με την αγοραπωλησία εντόκων γραμματειών του δημοσίου.

δ) Επεκτάθηκε ο δανεισμός του Δημοσίου απ' ευθείας από το αποθεματικό κοινό, προσφέροντας μεγαλύτερη ποικιλία χρεωγράφων.

ε) Προώθηση νέων θεσμών, όπως η χρηματοδοτική μίσθωση, η ασφάλιση των εμπορικών πιστώσεων, η χρονομεριστική μίσθωση, η δυνατότητα δια μεσολάβησης και προεξόφλησης απαιτήσεων έναντι εξαγωγού (FACTORING) και τα θεσμικά καθεστώς για τη δυνατότητα λειτουργίας εταιρικών επιχειρηματικών κεφαλαίων.

Θα πρέπει επίσης να αναφερθούν και τα μέτρα που αφορούν τη γενικότερη εξυγίανση της κεφαλαιοαγοράς, όπως η σταδιακή απελευθέρωση της κίνησης επενδυτικών κεφαλαίων, η δυνατότητα για την επιχείρηση άντλησης πόρων από την κεφαλαιοαγορά, η αναμόρφωση του αναχρονιστικού πλαισίου του χρηματιστηρίου, η θεσμοθέτηση των χρηματιστηριακών εταιρειών της παράλληλης αγοράς και των λοιπών διατάξεων που προώθησαν τη μεγαλύτερη διαφάνεια και ευελιξία στις συναλλαγές τίτλων και γενικά κεφαλαίων.

Η πολιτική της Ν.Δ. σχετικά με το Νομισματοπιστωτικό Σύστημα

Τα προβλήματα όμως που καλείται τώρα να αντιμετωπίσει η νομισματική και πιστωτική πολιτική έχουν σε κάποιο βαθμό διαφοροποιηθεί. Από το δεύτερο εξάμηνο 1989 και μετά, η εσωτερική και η εξωτερική ισορροπία έχουν σοβαρά διαταραχθεί. Ο πληθωρισμός γνωρίζει μια έξαρση που συνδιάζεται με στασιμότητα της οικονομικής δραστηριότητας και αύξηση της ανεργίας, τα ελλείματα στο ισοζύγιο πληρωμών έφθασε σε πραγματικά ανησυχητικά επίπεδα. Η οικονομική πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση της Ν.Δ. έχει κατά βάση έναν στενά ταμειακό χαρακτήρα, ο οποίος κατατείνει σε στασιμότητα πληθωρισμό χωρίς να αντιμετωπίζει δραστικά τις οξύτερες μακροοικονομικές ανισορροπίες. Η κυβέρνηση της Ν.Δ. αποθέτει τις όποιες αναπτυξιακές προοπτικές της οικονομίας στο λεγόμενο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων και στα μεγάλα έργα που βέβαια η οποιαδήποτε αποτελεσματικότητά τους απαιτεί αρκετό χρονικό διάστημα για να φανεί αν ξεπεραστούν οι μεγάλες αβεβαιότητες που αφορούν τη δυνατότητα υλοποίησης.

Μέσα σε αυτή την οικονομική επιδείνωση της τελευταίας διετίας, η νομισματική πολιτική καθίσταται δέσμια των ανισορροπιών, και με τα υψηλά ονομαστικά επιτόκια συμβάλλει στην ενίσχυση των στασιμοπληθωριστικών τάσεων. Η επαναφορά της νομισματικής πολιτικής σε υγιείς βάσεις, προϋποθέτει την υιοθέτηση μιας συνεπούς και αποτελεσματικής οικονομικής πολιτικής, που να συνδιάζει εφικτούς σταθεροποιητικούς και αναπτυξιακούς στόχους.

Ειδικότερα στο πιστωτικό σύστημα, σε αντίθεση με τις εξαγγελίες, η Ν.Δ. με την πολιτική που εφαρμόζει έχει δημιουργήσει τεράστια προβλήματα. Συγκεκριμένα, η πλήρης αδυναμία της να εξεύρει δημόσιους πόρους από τη διεύρυνση της φορολογικής βάσης και την πάταξη της φοροδιαφυγής, την οδηγεί στην εκτροπή σημαντικών πόρων από το πιστωτικό σύστημα με σκοπό την κάλυψη των ελλειμάτων. Η απώλεια των πόρων αυτών από το πιστωτικό σύστημα οφείλεται τόσο στον απευθείας δανεισμό του δημοσίου από τους ιδιώτες με ορους που δεν μπορεί να προσφέρει το πιστωτικό σύστημα, όσο και στη μονόπλευρη φορολόγηση των τόκων των καταθέσεων, ενώ αυτό δεν ισχύει για τα κέρδη από το δανεισμό του Δημοσίου.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά έχει αναγάγει σαν μοναδικό μέσο εξυγίανσης του πιστωτικού συστήματος, προσπάθεια ιδιωτικοποίησης των Τραπεζών και των θυγατρικών εταιρειών τους σαν τον απο μηχανής θεό που θα προσφέρει λύσεις σε όλα τα χρόνια διαρθρωτικά προβλήματα του κλάδου.

Αλλο ούτε με δογματισμό ούτε και απλοϊκές ρυθμίσεις μπορεί να εκσυγχρονισθεί το πιστωτικό Σύστημα.

Η κοινοτική πρόκληση στο Ελληνικό νομισματοπιστωτικό σύστημα

Είναι γνωστό ότι η οικονομία της χώρας μας βρίσκεται σήμερα μπροστά σε δύσκολες επιλογές. Η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση προχωρεί με γρήγορους ρυθμούς, σε ότι αφορά τουλάχιστον τον οικονομικό τομέα, ενώ η πορεία της Ελληνικής οικονομίας είναι ακόμα προβληματική, και έχει χειροτερεύσει τα τελευταία δύο χρόνια. Είναι επιτακτική ανάγκη να προχωρήσει βαθειά ο εκσυγχρονισμός και η εξυγίανση της οικονομίας, έτσι ώστε να μπορέσει να συμμετάσχει η Ελλάδα στην κοινή Ευρωπαϊκή προσπάθεια, και με την ένταξη της δραχμής σταδιακά στο Ευρωπαϊκό Σύστημα Ισοτιμιών (ΕΣΙ) και στο Ευρωπαϊκό Νομισματικό Σύστημα (ΕΝΣ), πριν από την ολοκλήρωση της πρώτης φάσης της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης. Έτσι θα αποφευχθεί να δημιουργηθούν δύο ταχύτητες στην Κοινότητα.

Η εξυγίανση της οικονομίας είναι όμως απαραίτητη προϋπόθεση. Γιατί μετά την ολοκλήρωση της πρώτης φάσης της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης (Ο.Ν.Ε.) περιορίζονται σημαντικά οι δυνατότητες άσκησης εθνικής πολιτικής, που υποκαθίσταται από την κοινή κοινοτική ~~της εθνικής πολιτικής, που υποκαθίσταται από την κοινή κοινοτική~~ συντονισμένη δράση. Συγκεκριμένα, μετά την ένταξη στο Ε.Σ.Ι. καταργείται σχεδόν ολοκληρωτικά η δυνατότητα αυτόνομης συναλλαγματικής πολιτικής (διολύθση ή και υποτίμηση της δραχμής) από την Ελληνική κυβέρνηση. Παράλληλα περιορίζεται σημαντικά και η δυνατότητα ανεξάρτητης νομισματικής πολιτικής, αφού σε μεγάλο βαθμό οι νομισματικοί στόχοι για κάθε χώρα θα συναποφασίζονται στις Βρυξέλλες από όλα τα Κράτη - μέλη και δεν θα επιτρέπεται η χρηματοδότηση των δημοσίων ελλειμμάτων με νομισματικά μέσα.

Και βέβαια οι περιορισμοί στην ανεξάρτητη δράση των εθνικών κυβερνήσεων θα αυξάνονται συνεχώς όσο προχωρεί πιο βαθειά η ΟΝΕ. Αυτό αφορά και το νομισματοπιστωτικό σύστημα όπου, οι αρμοδιότητες και η ευθύνη των αποφάσεων θα συγκεντρώνονται σταδιακά στα κοινοτικά όργανα όπως το Συμβούλιο (ΕΣΟ FIN) και το Ευρωπαϊκό Σύστημα Κεντρικών Τραπεζών που θα δημιουργηθεί. Ο τελικός σκοπός φαίνεται να παραμένει η καθιέρωση ενός κοινού νομίσματος, αν και υπάρχουν πολλές επιφυλάξεις αν κάτι τέτοιο είναι δυνατό.

Γαυτόχρονα προχωρεί και η ενοποίηση και απελευθέρωση του πιστωτικού συστήματος της Κοινότητας, με στόχο τη δημιουργία ενός ενιαίου Ευρωπαϊκού χρηματοοικονομικού χώρου, που θα εξασφαλίζει, κάτω από κοινούς κανόνες, την ελεύθερη κίνηση των κεφαλαίων, την δυνατότητα εγκατάστασης Τραπεζών και άλλων χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων σε οποιαδήποτε κοινοτική χώρα, ανεξάρτητα από την εθνικότητα τους και την ελεύθερη παροχή χρηματοδοτικών υπηρεσιών.

Το συγκεκριμένα η 2η Τραπεζική οδηγία για την Ενιαία Τραπεζική αγορά προβλέπει:

1) Την αμοιβαία αναγνώριση, που στηρίζεται στην ενιαία τραπεζική οδηγία στην ελεύθερη εγκατάσταση και παροχή υπηρεσιών στην αναγνώριση των χρηματοδοτικών τεχνικών που κάθε Τράπεζα χρησιμοποιεί στη χώρα καταγωγής της.

2) Τον περιορισμό των συμμετόχων των τραπεζών στον μη τραπεζικό τομέα.

3) Την επάρκεια κεφαλαίων και καθορισμό συντελεστή φερεγγυότητας των τραπεζών.

4) Την εποπτεία των θυγατρικών πιστωτικών ιδρυμάτων από τις οπτικές αρχές της χώρας καταγωγής.

5) Την ισοδύναμη μεταχείριση Δημοσίων και Ιδιωτικών Τραπεζών και διεύρυνση του φάσματος των τραπεζικών εργασιών.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η απελευθέρωση και ενοποίηση των πιστωτικών αγορών θα έχει σαν αποτέλεσμα τη σημαντική αύξηση του ανταγωνισμού μεταξύ των Τραπεζών και λοιπών ιδρυματων, με σημαντικές επιπτώσεις.

Από τη μια πλευρά θα πρέπει να δημιουργηθούν καλύτερες και φθηνότερες υπηρεσίες στους συναλλασόμενους πολίτες και παραγωγούς,

Αλλά από την άλλη θα εμφανισθούν πολλά προβλήματα στο Ελληνικό πιστωτικό σύστημα που θα δώσει μεγάλη μάχη για την επιβίωσή του, γιατί αν δεν κατορθώσει να εξυγιανθεί και να αυξήσει τη παραγωγικότητα του τότε θα κινδυνέψει να συρρικνωθεί και ενδεχόμενο και να καταρεύσει.

Όσον αφορά τις επιπτώσεις στην εθνική οικονομία δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι θα παρουσιαστούν μεγάλα προβλήματα προσαρμογής που ενδεχόμενα να μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο το χάσμα μεταξύ της Ελληνικής και των άλλων κοινοτικών οικονομιών αν δεν προωθηθούν παράλληλα με την νομισματική ενοποίηση και πολιτικές που θα επιδιώκουν τη σύγκλιση και την οικονομική και κοινωνική συνοχή της Κοινότητας.

Για το λόγο αυτό είναι κρίσιμο το πότε και με ποιούς όρους και προϋποθέσεις θα προχωρήσει η ένταξη της δραχμής στο Ευρωπαϊκό Νομισματικό Σύστημα και γενικότερα η χώρα μας στη Νομισματική ένωση.

Το Πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ για τον νομισματοπιστωτικό τομέα

Το ΠΑΣΟΚ πιστεύει ότι το νομισματοπιστωτικό σύστημα δεν είναι ξεκομμένο και ανεξάρτητο από την υπόλοιπη οικονομία της χώρας μας. Είναι ένα σημαντικό εργαλείο που πρέπει να χρησιμοποιείται για τη σταθερότητα και την ανάπτυξη της οικονομίας.

Ούτε πρέπει να θεωρείται ότι δεν αφορά τις εθνικές επιλογές, αφού σταδιακά οι περισσότερες αρμοδιότητες συγκεντρώνονται σε διακρατικά όργανα.

Το νομισματοπιστωτικό σύστημα δεν πρέπει να αφεθεί στη τύχη του. Ούτε μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί σοβαρή αντιμετώπιση της ανάγκης για εξυγίανση η άκριτη και επιπόλαια απελευθέρωση και η ιδιωτικοποίηση που προωθεί η Κυβέρνηση της Ν.Δ.

Πράγματι, η σύγκλιση πολιτικών και διαδικασιών ανάμεσα σε χώρες που βρίσκονται σε διαφορετικά στάδια ανάπτυξης, οδηγεί σε σοβαρούς κλυδωνισμούς προσαρμογής για τις μη ανεπτυγμένες χώρες, με σοβαρές επιπτώσεις στην απασχόληση, στο εισόδημα, στο ισοζύγιο εξωτερικών συναλλαγών. Παράλληλα οι μη ανεπτυγμένες χώρες αποστερούνται τους μηχανισμούς παρέμβασης που χρησιμοποιούσαν σε μια προσπάθεια προσανατολισμού της ατελούς οικονομικής δομής τους προς ειθυμητές αναπτυξιακές κατευθύνσεις. Αυτό ουσιαστικά σημαίνει ότι οι χώρες αυτές μπορεί να μην ολοκληρωθούν οικονομικά ποτέ μέσα στην ενοποιημένη ευρωπαϊκή αγορά, έχοντας αδυναμία να στηρίξουν νέες αναπτυξιακές δραστηριότητες.

Το ΠΑΣΟΚ πιστεύει ότι είναι απόλυτη ανάγκη να προχωρήσει η οργάνωση και ο εκσυγχρονισμός του Ελληνικού πιστωτικού συστήματος για να μπορέσει να στηρίξει την αναπτυξιακή προσπάθεια της χώρας.

Τα Ελληνικά πιστωτικά ιδρύματα πρέπει να ενταχθούν στα νέα κοινοτικά δεδομένα, αλλά οφείλουν να ενισχύουν και τις εθνικές προτεραιότητες, λαμβάνοντας υπόψη:

- Τη δυνατότητα ανάπτυξης κάθε επιμέρους τομέα
- Τη δυναμικότητα και φερεγγυότητα των παραγωγικών μονάδων, καθώς και τις προοπτικές του κλάδου δραστηριότητας στην κοινοτική και τη διεθνή αγορά.
- Την καλύτερη αξιοποίηση των πόρων του Έλληνα αποταμιευτή.

Για την επίτευξη των παραπάνω στόχων απαιτείται η δημιουργία ενός ανταγωνιστικού και δίκαιου χρηματοπιστωτικού συστήματος που θα λειτουργεί με διαφάνεια και σεβασμό των δικαιωμάτων των πολιτών και των εργαζομένων.

Βασική επιδίωξη της νομισματικής πολιτικής είναι η επικρότηση ενός αντιπληθωριστικού και σταθερού περιβάλλοντος που θα προστατεύσει τους πόρους από τον πληθωρισμό και θα ενθαρρύνει την αναπτυξιακή προσπάθεια των Ελληνικών παραγωγικών μονάδων. Αντίθετα με ότι συνέβαινε στο παρελθόν, το πιστωτικό σύστημα δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για την χρηματοδότηση των δημοσίων ελλειμμάτων, ούτε να δημιουργεί διακρίσεις μεταξύ ιδιωτικού και δημόσιου τομέα.

Η όποια πολιτική επιδοτήσεων θα πρέπει να γίνεται μέσω του προϋπολογισμού και όχι με επιβάρυνση του τραπεζικού τομέα. Διαφορετικά κινδυνεύουν οι Ελληνικές τράπεζες και μάλιστα οι κάτω από κρατικό έλεγχο να τιμωρηθούν, αφού θα επιβαρύνονται με πρόσθετες υποχρεώσεις έναντι των ξένων.

Για την επίτευξη της διαφάνειας και τη σωστή τήρηση των πιστωτικών και συναλλαγματικών κανόνων υπεύθυνη πρέπει να είναι η Τράπεζα της Ελλάδας.

Το ΠΑΣΟΚ δεν είναι αντίθετο στη πορεία προς την Νομισματική ένωση αλλά θεωρεί απαραίτητο να τηρηθούν οι εξής προϋποθέσεις:

α) Δεν πρέπει να υπάρξουν μονομερείς ρυθμίσεις. Δεν είναι δυνατόν να προχωρήσει η νομισματική ένωση ανεξάρτητα από την οικονομική ένωση. Πρέπει παράλληλα να προωθείται και η οικονομική και κοινωνική συνοχή της Κοινότητας.

β) Το Ευρωπαϊκό Σύστημα Κεντρικών Τραπεζών εφ' όσον προχωρήσει, πρέπει να λειτουργεί σε πλήρη διαφάνεια και να στοχεύει όχι μόνο στη νομισματική σταθερότητα, αλλά και στην ανάπτυξη και σύγκλιση των οικονομιών των κρατών - μελών.

γ) Πρέπει να θεσμοθετηθεί σε όλα τα όργανα ο δημοκρατικός έλεγχος. Το ΠΑΣΟΚ είναι αντίθετο στην ύπαρξη ανεξέλεγκτων υπερεθνικών οργάνων.

Στον πιστωτικό τομέα το ΠΑΣΟΚ πιστεύει ότι πρέπει να αναμορφωθεί το θεσμικό πλαίσιο, να καταργηθούν οι παραδοσιακοί μηχανισμοί

παρέμβασης των νομισματικών αρχών στο διοικητικό καθορισμό των επιτοκίων και στη κατανομή των πιστώσεων. Εφ'όσον εξασφαλισθεί η σωστή εποπτεία για διαφάνεια και ίσες ευκαιρίες στις συναλλαγές το πιστωτικό σύστημα μπορεί να λειτουργήσει ομαλά προς τη σωστή κατανομή των πόρων.

Η εξυπηρέτηση αναπτυξιακών στόχων με σχετικά χαμηλά επιτόκια θα πρέπει να βαρύνει τον δημόσιο προϋπολογισμό και όχι να μεταφέρεται το κόστος στις Τράπεζες.

Η κατάργηση όμως των διοικητικών παρεμβάσεων και η απελευθέρωση του Τραπεζικού συστήματος στο χώρο της Κοινότητας θα οδηγήσει στη μεγάλη αύξηση του ανταγωνισμού. Είναι απαραίτητος έτσι ο εκσυγχρονισμός και η αναδιοργάνωση των Ελληνικών πιστωτικών ιδρυμάτων με σκοπό την αύξηση της παραγωγικότητας, τη διεύρυνση της πελατείας τους και τη παροχή νέων και ποιοτικά ανωτέρων υπηρεσιών.

Το μεγαλύτερο βάρος της εξυγίανσης πέφτει στα κάτω από Κρατικό έλεγχο πιστωτικά ιδρύματα, λόγω μεγέθους και συσσωρευμένων προβλημάτων αφού για χρόνια φορτώθηκαν τις χαριστικές παρεμβάσεις των διοικούντων.

Η εξυγίανση δεν πρόκειται να επιτευχθεί με τον κατακερματισμό και την βεβιασμένη ιδιωτικοποίηση, όπου επιχειρεί η Ν.Δ.

Χρειάζεται ένα συνολικό πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει την κεφαλαιακή αναδιάρθρωση των ιδρυμάτων την αύξηση της φερεγγυότητας, την απαλλαγή τους από άσχετες δραστηριότητες και την επέκτασή τους σε νέα κερδοφόρα προϊόντα και υπηρεσίες (π.χ. επενδυτικές υπηρεσίες, ασφαλίσσεις, χρηματοδοτική μίσθωση, διαμεσολάβηση για την άντληση πόρων από τις χρηματαγορές, κλπ). Το πρόγραμμα θα πρέπει να αποβλέπει στη διοικητική αναδιοργάνωση, στην μηχανογράφηση και στην μείωση του κόστους λειτουργίας τους.

Θα πρέπει να ενθαρρυνθεί, όπου αυτό κρίνεται απαραίτητο και η συνεργασία με ξένα ιδρύματα σε ισότιμη βάση.

Η χρηματοδότηση της αναπτυξιακής προσπάθειας της χώρας έχει επίσης ανάγκη από μια σύγχρονη και σωστά οργανωμένη αγορά κεφαλαίων. Για το σκοπό αυτό είναι αναγκαίος ο παραπέρα εκσυγχρονισμός και η ανάπτυξη του χρηματιστηρίου, με την επιβολή μεγαλύτερης διαφάνειας, τη προστασία των δικαιωμάτων των μικροεπενδυτών και την απ' ευθείας άντληση πόρων από τη κεφαλαιοαγορά για τη χρηματοδότηση επενδυτικών και αναπτυξιακών δραστηριοτήτων.

Για την επιτυχία ενός προγράμματος εκσυγχρονισμού του Πιστωτικού τομέα απαραίτητη είναι η συνεργασία των πολιτών. Για το λόγο αυτό το ΠΑΣΟΚ θα προωθήσει θεσμούς κοινωνικής εποπτείας που θα ελέγχουν την ύπαρξη διαφάνειας, δίκαιου ανταγωνισμού και τήρησης των πιστωτικών και συναλλαγματικών κανόνων.

Παράλληλα, το ΠΑΣΟΚ πιστεύει ότι η επιτυχία του προγράμματος θα στηριχθεί στην ενεργό συμμετοχή των εργαζομένων. Μόνο η ύπαρξη υψηλού επιπέδου εργασιακών σχέσεων και διαλόγου μπορεί να εξασφαλίσει την επιτυχία του προγράμματος. Έτσι είναι απαραίτητη η προώθηση μέτρων που να εξασφαλίζουν μεγαλύτερη συμμετοχή των εργαζομένων στις αποφάσεις και στον έλεγχο, η συνεχής ενημέρωση και κατάρτιση του προσωπικού στις νέες εξελίξεις και η ύπαρξη σύγχρονων συνθηκών εργασίας και υγιεινής.